

Иван Вазов

Новонагласената гусла

Ази до тоз ден младост минувах
в песни любовни, тихи, безгрижни,
с гусла в ръката радост бълнувах,
без да усещам ядове скришни.

Ази възпявах всичко, що кити
горе небето, долу земята,
слънцето, йоще месец, звездите,
златното утро, птички, цветята.

Ази възпявах моите надежди,
моите желанья, лудешки, мили,
черните очи, витите вежди,
що са нас млади сявга пленили.

Ази възпявах наште полени,
земля ни родна, с хубост покрита,
и тез балкани чудни, зелени,
що за окоето нямат насита.

Пеях пренесен! О, заслепление!
Фалех цветята, славех живота...
А не поглеждах как окол мене
моите братя влачат хомота!

Но каква полза-питама се веке, –
ако възтокът бил румен, ален?
Дали тегла ни по щът са леки
и живота ни по-малко жален?

Що ни нас радва, ако земя ни
била прекрасна, райска природа,
кога я тъпчат диви тирани,
когато в нея няма свобода?

Ако са мили птичите песни –
наште въздишки по са горчиви,
да онемее струни несвесни...
Да опустеят песни лъжливи!

Моите песни кой ще разбира?

Те не услаждат клетки робове.
Ох, не, не мога весел да свира
тамо, където дрънчат окови!

И тъй душа ми, кат се побуни,
гуслата грабвам, струните скъсвам,
па я нагласям с по-нови струни
и с моите сълзи аз ги поръсвам.

Техний глас веке ще е печален
като печалний ек на горите,
като на Янтра писъка жален
и като стонът на букаите.

Този глас, който на плач прилича,
вредом ще отзив намира:
тоз, който пъшка ще го разбира,
тоз, който плаче, ще го обича.

Вече въставам върху тирана!
Този в мен скритий пламен небесни,
който заглъхнал до днес остана,
трябва най-последно да блесне.

Доста съм веке бивал удушен!
Доста страх подъл, мисли безплодни!
Днес на дългът си аз съм послушен:
ази ще пея песни свободни.

1875, септември

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4269>]